

Warszawa, dnia 17 marca 2023 r.

Sygn. akt VI Ka 1418/22

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Michał Bukiewicz

protokolant: protokolant sądowy – stażysta Natalia Szewczak

4. przy udziale prokuratora Anety Ostromeckiej

po rozpoznaniu dnia 17 marca 2023 r.

5. sprawy M. G. syna A. i J., ur. (...) w I.

6. oskarżonego o przestępstwo z art. 207 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

7. na skutek apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego i obrońcę oskarżonego

8. od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

9. z dnia 15 września 2022 r. sygn. akt II K 1212/20

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- na podstawie art. 73 § 2 kk oddaje oskarżonego M. G. w okresie próby pod dozór kuratora,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł tytułem opłaty oraz kwotę 30 zł zwrotu wydatków za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1418/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 15 września 2022 roku, sygn. akt II K 1212/20</p>	
<p>1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>1.3. Granice zaskarżenia</p>	
<p>1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. G.	Sytuacja majątkowa oskarżonego	Informacja e - (...)	k. 449
2.1.1.2.	M. G.	Oskarżony jest osobą niekaraną	Aktualna karta karna	k. 450
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	Informacja e - (...)	Załączony dokument urzędowy został sporządzony w przepisanej prawem formie przez organ do tego uprawniony. Stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo poświadczone.		

		Strony nie kwestionowały autentyczności dokumentu.	
2.1.1.2	Aktualna karta karna	Załączony dokument urzędowy został sporządzony w przepisanej prawem formie przez organ do tego uprawniony. Stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo poświadczane. Strony nie kwestionowały autentyczności dokumentu.	
1.1.6. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		

<p>3.1.</p>	<p>Obrońca oskarżonego zarzuca obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej i tym samym nieprawidłowej oraz sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego oceny przeprowadzonych dowodów z zeznań pokrzywdzonej i pozostałych świadków oraz z wyjaśnień oskarżonego.</p> <p>Apelujący zarzucił także obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez przypisanie oskarżonemu sprawstwa czynu z art. 207 § 1 k.k. oraz art. 157 § 2 k.k., podczas gdy w sprawie brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie ich popelnienia, jak również obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 207 § 1 k.k. poprzez</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
-------------	--	---	--	--

	<p>jego nieprawidłową wykładnię.</p> <p>Szczegółowa treść zarzutów we wniesionej apelacji na k. 399 - 402.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Przeprowadzona przez Sąd Okręgowy kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia pozwala na stwierdzenie, że Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia wskazanych przez skarżącego przepisów postępowania oraz dokonał prawidłowej wykładni przepisu art. 207 § 1 k.k.</p> <p>W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz</p>				

rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego, jest
zgodne ze
wskazaniami wiedzy
i doświadczenia
życiowego, a nadto
zostało
wyczerpująco i
logicznie
uargumentowane w
uzasadnieniu
wyroku (por. np.:
postanowienie Sądu
Najwyższego z dnia
12 lipca 2006 r.,
II KK 12/06, LEX
nr 193084; wyrok
Sądu Najwyższego z
dnia 9 stycznia 2004
r., sygn. WK 26/03,
OSNwSK 2004, nr 1,
poz. 53). W ocenie
Sądu Okręgowego,
warunek ten został
w przedmiotowej
sprawie spełniony.
To, że apelujący
nie akceptuje oceny
zebranego materiału
dowodowego
i poczynionych w
wyniku tej oceny
ustaleń faktycznych,
a w środку
odwoławczym
prezentuje własne
oceny i krytykę ocen
dokonanych przez
sąd I instancji,
nie upoważnia do
automatycznego
uznania, że
zaskarżone

orzeczenie jest wadliwe.

W ocenie Sądu Okręgowego, sąd I instancji trafnie ocenił zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy, a następnie wyprowadził właściwe wnioski. Zgodzić trzeba się przede wszystkim z Sądem Rejonowym, że zeznania pokrzywdzonej M. Ż. są logiczne i konsekwentne. Pokrzywdzona dokładnie i szczegółowo opisała zachowania, których dopuszczał się wobec niej oskarżony, a jej depozycje znajdują potwierdzenie zarówno w zeznaniach pozostałych świadków - G. F., A. F., S. R., K. Ż. i H. K., jak też w nieosobowym materiale dowodowym w postaci, przede wszystkim, dokumentacji medycznej pokrzywdzonej oraz opinii sądowo - lekarskiej. Zdaniem sądu II instancji, drobne nieścisłości w zeznaniach M. Ż., na które obrońca oskarżonego

wskazuje w apelacji, nie powinny dziwić, biorąc pod uwagę długi czasokres i dużą częstotliwość dopuszczania się przez oskarżonego wobec pokrzywdzonej inkryminowanych zachowań, a także specyfikę przestępstwa znęcania się, która sprawia, że dla osób pokrzywdzonych owym czynem, opisanie przebiegu zdarzenia jest zadaniem bardzo trudnym, nieprzyjemnym i wyczerpującym emocjonalnie.

Słusznie Sąd Rejonowy zwrócił ponadto uwagę na fakt, że postępowanie rozwodowe pomiędzy M. G. a M. Ż. zakończone zostało wydaniem przez Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie wyroku w dniu 29 maja 2019 roku. Zawiadomienie o przestępstwie złożone zostało natomiast przez pokrzywdzoną rok później.

Wiarygodności depozycji złożonych przez pokrzywdzoną nie sposób zatem podważyć, powołując się na

istniejący pomiędzy nią a oskarżonym okolorozwodowy konflikt, czy konflikt w zakresie uregulowania kontaktów z dzieckiem.

Odnosząc się do argumentacji obrony stwierdzić należy, że skoro przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. najczęściej popełniane są w warunkach domowych, wobec osób współzamieszkujących ze sprawcą, to brak bezpośrednich świadków - poza pokrzywdzonym - jest zjawiskiem powszechnym i nie może automatycznie prowadzić do odebrania waloru wiarygodności depozycjom pokrzywdzonego. W sprawie niniejszej zresztą, zeznania świadków nie zawsze ograniczają się wyłącznie do powtarzania relacji M. Ż.. A. F. w swoich zeznaniach opisała bowiem niektóre zachowania oskarżonego, których była bezpośrednim świadkiem, a które polegały na poniżaniu pokrzywdzonej, a

ponadto zeznała, że widziała na twarzy M. Ż. zasinienia i zadrapania naskórka. Świadek G. F. wskazał przy tym, że widział u pokrzywdzonej ślady pobicia w postaci podbitego oka oraz otarcia naskórka na twarzy. Bezpośrednim świadkiem niektórych z zachowań M. G., realizujących znamiona zarzucanego mu czynu zabronionego., była również H. K., co opisała w swoich zeznaniach. Zwrócić należy ponadto uwagę na depozycję S. R., która wielokrotnie przebywała w mieszkaniu M. G. i M. Ż., pomagając w opiece nad dzieckiem. S. R. zeznała, że była bezpośrednim świadkiem sytuacji, w których oskarżony krzyczał na pokrzywdzoną i obrażał ją, przy czym po owych incydentach, na ciele M. Ż. widoczne były ślady pobicia. Z depozycji S. R. wprost wynika, że w relacji M. G. z M. Ż., to oskarżony był stroną

zdecydowanie dominującą, posiadają nad pokrzywdzoną przewagę i wykorzystującą ową przewagę do tego stopnia i z takim nasileniem, że zrealizowane zostały znamiona przestępstwa z art. 207 § 1 k.k., przy czym nawet jeżeli pokrzywdzonej zdarzyło się czasami "odkrzyknąć" coś podsądnemu i wejść z nim w dyskusję, co podnosi obrona, to jednak ustalony w niniejszej sprawie stan faktyczny wprost wskazuje na to, że w konflikcie pomiędzy M. Ż. a M. G., zachowanie oskarżonego względem pokrzywdzonej cechowało się o wiele większą, nieproporcjonalną intensywnością, znacznie wykraczającą poza zwykłe "kłótnie małżeńskie", jak to starała się sugerować obrona. Skarżący przytacza we wniesionej apelacji depozycje S. R. w sposób niepełny i wybiórczy, pomijając najistotniejsze fragmenty owych depozycji, jasno wskazujące na

sprawstwo i winę oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu. Zauważyć trzeba również, że S. R. zeznała, że pokrzywdzoną zna od około roku 2012, a nie, iż od tego czasu opiekuje się jej synem. Twierdzenia obrony, jakoby S. R. nie mogła być świadkiem zdarzeń, które zaszły pomiędzy M. G. a M. Ż. w latach 2012 - 2015, ponieważ syn stron urodził się dopiero w roku 2013, a z usług niani strony zaczęły korzystać w roku 2014, są zatem bezpodstawne. Stwierdzić należy ponadto, że zeznania świadków nawet w tej części, w której jedynie powtarzają to, co przekazała im M. Ż., są ze sobą zborne, wewnętrznie i zewnętrznie spójne oraz konsekwentne. W pełni potwierdzają one depozycje złożone przez pokrzywdzoną i prowadzą do ustalenia niebudzącego wątpliwości stanu faktycznego przedmiotowej sprawy. Podkreślenia wymaga jednocześnie, że podnoszona przez

apelującego
okoliczność, iż
świadkowie
zeznający w
niniejszej sprawie
są bądź to
członkami rodziny
pokrzywdzonej,
bądź też jej
znajomymi, nie
może
automatycznie,
sama w sobie
podważać
wiarygodności
depozycji
składanych przez
tych świadków.

Skoro natomiast
zeznania
pokrzywdzonej oraz
pozostałych
świadków - G. F.,
A. F., S. R., K. Ż.
i H. K. - słusznie
uznane zostały przez
sąd I instancji
za spójne, logiczne,
konsekwentne,
zborne, a co za tym
idzie - wiarygodne,
to zasadnie Sąd
Rejonowy nie
przyznał waloru
wiarygodności
wyjaśnieniom
oskarżonego w
części, w jakiej
pozostają one w
sprzeczności z
owymi zeznaniami.
Sąd Okręgowy
podziela stanowisko
Sądu Rejonowego,
zgodnie z którym
wyjaśnienia M. G.
stanowią wyłącznie
wyraz przyjętej przez
niego linii obrony,

nieznajdującej
potwierdzenia w
materiale
dowodowym
będącym podstawą
ustalenia stanu
faktycznego
przedmiotowej
sprawy.

Z uwagi na powyższe
stwierdzić trzeba,
że dokonana przez
sąd I instancji
ocena dowodów
zgromadzonych w
sprawie nie budzi
zastrzeżeń.

Poczynione przez
Sąd Rejonowy
ustalenia faktyczne
są przy tym
prawidłowe, jasne,
nie budzą
wątpliwości i w
sposób
jednoznaczny

świadczą o tym, że
zachowania, których
dopuścił się M.
G., zrealizowały
znamiona

zarzucanego mu
czynu zabronionego
z art. 207 § 1 k.k.
w zb. z art. 157 §
2 k.k. w zw. z art.
11 § 2 k.k. Słusznie
Sąd Rejonowy nie
dopatrzył się w
niniejszej sprawie
niedających się
usunąć wątpliwości,
które należałoby
rozstrzygnąć na
korzyść podsądnego.

Wątpliwości takich
nie mógł przede
wszystkim sam w
sobie spowodować

<p>fakt, że przyjętą przez oskarżonego linią obrony było nieprzyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Zarzut obrazy prawa materialnego art. 207 §1 kk w istocie sprowadza się do kwestionowania ustaleń faktycznych w następstwie wadliwej oceny dowodów. Z podanych wyżej powodów nie może tym samym samym skutecznie podważyć prawidłowości rozstrzygnięcia.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zmiana zaskarżonego orzeczenia w całości i orzeczenie odmiennie co do istoty poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z uwagi na powyższe rozważania, wniosek obrońcy oskarżonego uznać</p>			

należało niezasadny.	za			
Lp.	Zarzut			
3.2.	Prokurator zarzuca obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 73 § 2 k.k., polegającą na tym, że Sąd Rejonowy, warunkowo zawieszając wobec M. G. wykonanie kary pozbawienia wolności, bezpodstawnie zaniechał orzeczenia wobec niego, jako sprawy, który popełnił przestępstwo z użyciem przemocy na szkodę osoby wspólnie zamieszkującej, obligatoryjnego środka probacyjnego w postaci dozoru kuratora lub innego podmiotu wskazanego przez ustawę.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Analiza akt niniejszej sprawy prowadzi do wniosku, że sąd I instancji istotnie dopuścił się naruszenia przepisu art. 73 § 2				

<p>k.k., a zatem zarzut podnoszony przez prokuratora jest zasadny.</p> <p>Zgodnie z art. 73 § 1 i 2 k.k., w przypadku zawieszenia wykonania kary, jeżeli sprawca popełnił przestępstwo z użyciem przemocy na szkodę osoby wspólnie zamieszkującej, sąd obowiązany jest w okresie próby oddać skazanego pod dozór kuratora lub innego podmiotu wskazanego przez ustawę. Sąd Rejonowy natomiast, zobowiązując co prawda M. G. w pkt III zaskarżonego wyroku do informowania kuratora o przebiegu okresu próby, zaniechał już oskarżonego pod ów dozór oddać.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zmiana zaskarżonego orzeczenia poprzez oddanie oskarżonego, na podstawie art. 73 § 2 k.k., pod dozór kuratora sądowego w okresie próby.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z uwagi na powyższe rozważania, wniosek prokuratora uznać należało za zasadny.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Całość wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 15 września 2022 roku, sygn. akt II K 1212/20, z wyjątkiem zmiany omówionej w		

podpunkcie 5.2. niniejszego uzasadnienia.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>W ocenie Sądu Okręgowego, zgromadzony w toku przedmiotowego postępowania materiał dowodowy poddany został prawidłowej ocenie przez sąd I instancji. Wnioskowanie Sądu Rejonowego jest logiczne, konsekwentne, zgodne z dyrektywami oceny dowodów określonymi w art. 7 k.p.k., a ponadto zostało w przekonujący sposób uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Sąd I instancji wnikliwie zweryfikował tezy aktu oskarżenia, ustalając wszelkie okoliczności istotne dla wydania prawidłowego rozstrzygnięcia. Sąd Okręgowy w pełni podziela argumentację Sądu Rejonowego w zakresie sprawstwa i winy M. G. w odniesieniu do zarzucanego mu czynu.</p>	

<p>Argumentacja zaprezentowana w treści apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, na tle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, okazała się natomiast niezasadna. Nie mogła ona podważyć słusznych i prawidłowo uzasadnionych wniosków wywiedzionych przez Sąd Rejonowy.</p> <p>Z uwagi na powyższe, wnioski obrony nie zostały uwzględnione, a zaskarżony wyrok utrzymano w mocy, z wyjątkiem zmiany omówionej w podpunkcie 5.2. niniejszego uzasadnienia</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Sąd Okręgowy zmienił Wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 15 września 2022 roku, sygn. akt II K 1212/20, w ten sposób, że</p>		

<p>na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora.</p>			
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>Powód powyższej zmiany wyroku sądu I instancji omówiony został w podpunkcie 3.2. niniejszego uzasadnienia.</p>			
<p>1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>			
<p>1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i></p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
Pkt III	Sąd Okręgowy zasądził od		

oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 30 złotych zwrotu wydatków za postępowanie odwoławcze.

Zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. w sprawach z oskarżenia publicznego, w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego, wniesionego wyłącznie przez oskarżonego, koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi na ogólnych zasadach ten, kto wniósł środek odwoławczy. Środek odwoławczy wniesiony przez obrońcę oskarżonego nie zasługiwał przy tym na uwzględnienie, podczas gdy apelacja prokuratora została uwzględniona w całości.

Wysokość opłaty ustalona została na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.

7. **PODPIS**

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok w całości		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice	
-----------------------------	----------------	--

Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana